

Arrest

nr. 148 794 van 30 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 april 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 maart 2012, waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 31 augustus 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 15 maart 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren.

Het betreft de thans bestreden beslissing.

Deze beslissing werd aan de verzoeker ter kennis gebracht op 2 april 2012 en zij is als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 31.08.2011 bij onze diensten werd ingediend door :

*R(...), A(...)
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 3° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 15.02.2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de noodzakelijk geachte behandeling. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft de griffie van de Raad, overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen synthesememorie wenst neer te leggen. Bijgevolg wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid van de vreemdelingenwet.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 9ter (oud) en 62 van de vreemdelingenwet en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoeker stelt tevens dat er sprake is van bevoegdheidsoverschrijding en in het betoog ter ondersteuning van het middel wordt ook een schending van de materiële motiveringsplicht vermeld.

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“De bestreden beslissing argumenteert dat de regularisatieaanvraag niet ontvankelijk zou zijn omdat de drie medische gegevens met name ziekte, graad van de ernst van de ziekte en noodzakelijk geachte behandeling niet zouden vermeld zijn. Bovendien argumenteerd de bestreden beslissing verder dat: “geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd”.

Dit laatste is kennelijk onjuist nu verschillende medische documenten werden voorgelegd. Deze waren volgens de genummerde inventaris:

3. Omstandig medisch verslag van dr. K. E. van 15 februari 2011 (2pp.);

4. Medisch attest van dr. H. K. van 30 november 2010;
5. Medisch attest van dr. F. V. H. van 30 september 2010;
6. Medisch attest van dr. K. D. L. van 17 september 2010;
7. Omstandig medisch verslag van dr. A. B. van 17 maart 2010;
8. Omstandig medisch verslag van dr. K. D. L. van 16 april 2010;

Stuk nr. (sic) is het vereiste standaard medische verslag dat verder wordt aangevuld en gespecificeerd door medische attesten en in het bijzonder de omstandige medische verslagen van dr. A. B. en dr. K. D. L. (zie stukken nrs. 7 en 8).

In deze verslagen wordt een duidelijk ziektebeeld omschreven waarvan niet alleen de benaming expliciet maar ook de medicatie impliciet en ernst van de ziekte weergegeven.

Een stopzetting van de behandeling leidt tot depressie (zie stuk nr. 7) en decompensatie (zie stuk nr. 8). De rugpijn blijft permanent.

De medische terminologie op zich beschrijft de ziekte en de ernst ervan. Het is niet omdat deze wetenschappelijk term kort is dat de ziekte niet ernstig is. Het gebruik van een medische term houdt een hele waaier van informatie in die niet kan beoordeeld worden door verwerende partij zonder dat deze informatie wordt beoordeeld door haar adviserende geneesheer.

Indien zij dat wel doet dan plaatst zij zich in de schoenen van een geneesheer en meet zij zich verkeerdelijk een beschermde titel aan terwijl onbetwistbaar vaststaat dat zij die bekwaamheid niet heeft. Anders zou de wet niet in het verplichte voorafgaandelijk advies van een geneesheer voorzien.

Door door de graad en de ernst van de aangegeven ziekte van verzoekende partij naar inhoud te beoordelen overschrijdt verwerende partij haar bevoegdheid.

Elke beoordeling van de medische informatie zonder voorafgaand advies van een geneesheer die enkel mogelijk is in een behandeling ten gronde, steunt bovendien op motieven die niet draagkrachtig kunnen zijn en die de bestreden beslissing niet kunnen schragen. Bij gebrek aan deugdelijke motieven schendt de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht.

Bovendien is de aanvraag tot regularisatie om medische redenen ingediend door middel van het "omstandig medisch verslag" zoals het door de wetgever is opgesteld en voorgeschreven. Dit voorschrift bepaalt meteen de minimumvoorwaarden waaraan de medische informatie moet voldoen opdat de aanvraag ontvankelijk zou zijn.

Verwerende partij kan echter niet de nieuwe ontvankelijkheidscriteria die door de Wet van 8 januari 2012 (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 6 februari 2012) niet retroactief toepassen op het verzoekschrift dat op 31 augustus 2011 werd ingediend alleen al omdat deze verzwarende zijn ten opzichte van de vroegere criteria.

De ontvankelijkheidsvoorwaarden moeten beoordeeld worden op het ogenblik van de indiening van het verzoekschrift: uit artikel 9ter blijkt dat de zogenaamde documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde wordt gesteld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (R.v.St. nr. 214.351 van 30 juni 2001). Schending van oud artikel 9ter van voormelde Wet van 15 december 1980.

De bestreden beslissing dient daarom te worden vernietigd."

3.1. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

In de motieven van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, en meer specifiek artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite met name dat het door de verzoeker overgemaakte standaard medisch getuigschrift *d.d.* 15 februari 2011 niet voldoet aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet. Er wordt verder gepreciseerd dat het genoemde standaard medisch getuigschrift geen enkele uitspraak bevat omtrent de noodzakelijk geachte behandeling en dat er daarnaast geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007.

In casu geeft de bestreden beslissing derhalve duidelijk de feitelijke motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het betoog ter ondersteuning van het middel blijkt dat de verzoeker inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de motieven van de bestreden beslissing, waaruit blijkt dat hij de motieven van de bestreden beslissing kent zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Verzoekers kritiek dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct en niet deugdelijk zijn, kan niet in verband worden gebracht met de aangevoerde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze kritiek betreft de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel verder vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.2. De materiële motivering vereist dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het evenwel niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt verder onderzocht door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 9ter (oud) van de vreemdelingenwet.

Waar de verzoeker stelt dat het kennelijk onjuist is dat “*geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd*”, merkt de Raad op dat de verzoeker uitgaat van een onvolledige lezing van de bestreden beslissing. Er wordt immers niet gesteld dat er naast het standaard medisch getuigschrift van 15 februari 2011 geen enkel ander medisch getuigschrift werd voorgelegd, maar wel dat “*geen enkel ander medisch getuigschrift [werd] voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift*” waarbij tevens wordt verduidelijkt dat het moet gaan om een model van standaard medische getuigschrift “*zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007*”. De verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk en ook uit de stukken van het administratief dossier kan niet blijken dat de overige door de verzoeker opgesomde medische stukken werden opgesteld conform het bij koninklijk besluit voorziene model van standaard medisch getuigschrift. De verzoeker toont dan ook niet aan dat de bestreden beslissing op dit punt incorrect is gemotiveerd.

3.3. De verzoeker betoogt voorts dat de ontvankelijkheidsvoorwaarden voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet werden gewijzigd en werden verzwaard bij wet van 8 januari 2012. Volgens de verzoeker moeten de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarden beoordeeld worden op het moment van de aanvraag, zodat de gemachtigde de nieuwe ontvankelijkheidscriteria niet retroactief kon toepassen op de aanvraag die werd ingediend op 31 augustus 2011.

Er dient te worden vastgesteld dat verzoekers aanvraag *in casu* onontvankelijk werd verklaard in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet en op grond van de vaststelling dat het door de verzoeker bijgebrachte standaard medisch getuigschrift geen vermelding bevat van de noodzakelijk geachte behandeling terwijl er voor het overige geen ander medisch getuigschrift werd voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit

van 15 mei 2007. De ontvankelijkheidscriteria die *in concreto* door de gemachtigde worden gehanteerd verschillen niet van de ontvankelijkheidscriteria die reeds golden op het moment dat de verzoeker op 31 augustus 2011 zijn verblijfsaanvraag om medische redenen indiende.

Artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen en zoals van kracht op datum van het indienen van de aan de bestreden beslissing ten grondslag liggende aanvraag, luidde met name als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° (...)

2° (...);

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4°(...).”

Aldus was ook op datum van verzoekers aanvraag wettelijk vereist dat een standaard medisch getuigschrift werd voorgelegd waarin de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling worden vermeld. Dit vereiste standaard medisch getuigschrift moet worden opgesteld voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad, meer bepaald zoals gepubliceerd in bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 17 mei 2007, dat ook van kracht was op het moment dat de verzoeker zijn aanvraag indiende.

De verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij laat uitschijnen dat de gemachtigde nieuwe ontvankelijkheidscriteria, ingevoerd bij wet van 8 januari 2012, heeft aangewend. De argumentatie van de verzoeker mist dan ook feitelijke grondslag.

Bovendien kan de verweerder worden gevolgd waar hij in de nota met opmerkingen stelt dat de wet van 8 januari 2012, die artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft gewijzigd, niet enkel van toepassing is op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand die zich voordoet of die blijft voortduren onder de nieuwe wet voor zover die toepassing geen afbreuk doet aan reeds onherroepelijk vastgestelde rechten. Gelet op het gebrek aan overgangsbepalingen in de wet van 8 januari 2012 en gelet op het feit dat het louter indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter (oud) van de vreemdelingenwet geenszins enig onherroepelijk recht vaststelt, diende de gemachtigde artikel 9ter van de vreemdelingenwet dan ook toe te passen zoals het van kracht was op datum van de thans bestreden beslissing.

Een schending van artikel 9ter (oud) van de vreemdelingenwet kan, gelet op hetgeen voorafgaat, niet worden aangenomen.

3.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing genomen is in toepassing van artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet zoals van kracht op datum van de bestreden beslissing en dat luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid”

Artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet verwijst naar artikel 9ter, §1, vierde lid van diezelfde wet, dat luidt als volgt:

“Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling;”

Uit de samenlezing van artikel 9ter, §1, vierde lid en 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet volgt aldus dat de gemachtigde van de staatssecretaris de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaart indien de aanvraag niet vergezeld gaat van enig standaard medisch getuigschrift zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de ministerraad, of indien het vergezeld gaat van een standaard medisch getuigschrift dat geen vermelding bevat van zowel de ziekte, haar graad van ernst als de noodzakelijk geachte behandeling.

Waar de verzoeker meent dat de gemachtigde zijn wettelijk voorziene bevoegdheid te buiten gaat door te stellen dat de noodzakelijk geachte behandeling niet is vermeld, hetgeen onmiddellijk een inhoudelijk medische beoordeling zou behelzen die enkel ten gronde door een geneesheer kan worden geëvalueerd, wijst de Raad er op dat artikel 9ter, §3 *juncto* artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk aan de *“de gemachtigde van de minister”* c.q. de bevoegde staatssecretaris de bevoegdheid (en zelfs de verplichting) toekent om een aanvraag die op medische gronden werd ingediend onontvankelijk te verklaren wanneer in het ter onderbouwing van deze aanvraag aangebrachte standaard medisch getuigschrift *“de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling”* niet zijn vermeld. Nergens wordt bepaald dat deze *“gemachtigde”* een arts dient te zijn of een medische scholing dient te hebben genoten. Evenmin is de gemachtigde van de staatssecretaris ertoe gehouden om, alvorens uitspraak te doen omtrent het al dan niet vermeld zijn van de verschillende elementen voorzien in artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet, op dit punt reeds de ambtenaar-geneesheer te raadplegen. Het oordeel omtrent het al dan niet vermeld zijn van onder meer de noodzakelijk geachte behandeling in het standaard medisch getuigschrift komt derhalve conform artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet enkel de (gemachtigde van de) bevoegde staatssecretaris, en geenszins de ambtenaar-geneesheer toe.

Er is dan ter zake ook geen sprake van bevoegdheidsoverschrijding of van een motiveringsgebrek.

3.5. Tot slot dient te worden benadrukt dat de gemachtigde verzoekers aanvraag onontvankelijk heeft verklaard om reden dat het voorgelegde standaard medische getuigschrift niet de vereiste vermelding van *“de noodzakelijk geachte behandeling”* bevat. Deze vaststelling, die op zich niet betwist wordt door de verzoeker, strookt met de gegevens van het administratief dossier. Het blijkt dat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift van 15 december 2011 slechts de ziekte (hernia inguinalis) vermeldt, doch dat geen enkele vermelding is opgenomen omtrent enige noodzakelijk geachte behandeling. Ook uit de vage vermelding *“als onbehandeld: gevaar voor inklemming en gangreen”* kan geen concrete noodzakelijk geachte behandeling worden afgeleid. Een eenvoudige lezing van het genoemde getuigschrift toont aan dat geen melding wordt gemaakt van de noodzakelijk geachte behandeling, zoals nochtans vereist door artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet en zulks conform artikel 9ter, §3, 3° van de vreemdelingenwet op straffe van onontvankelijkheid van de aanvraag.

In de mate dat de verzoeker voorhoudt dat de noodzakelijk geachte behandeling impliciet kan worden afgeleid uit de medische verslagen van dr. A. B. en dr. K. D. L. van 17 maart 2010 resp. 16 april 2010, merkt de Raad op dat de verzoeker uit het oog verliest dat de gemachtigde op goede gronden heeft geoordeeld dat naast het standaard medisch getuigschrift van 15 februari 2012 geen andere medische getuigschriften werden voorgelegd die werden opgesteld conform het bij koninklijk besluit van 24 januari 2011 vereiste model van standaard medisch getuigschrift. Deze vaststelling volstaat reeds om de boven genoemde attesten – bij gebrek aan een standaard medisch getuigschrift dat de noodzakelijk geachte

behandeling vermeldt – niet in rekening te nemen. De bewoordingen van artikel 9ter, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet zijn verder duidelijk, in die zin dat – onder meer – de noodzakelijk geachte behandeling moet worden vermeld in een standaard medisch getuigschrift dat voldoet aan voormeld model. De vermelding ervan in andere medische getuigschriften dan het vereiste standaard medisch getuigschrift, en waarnaar in dit standaard medisch getuigschrift op geen enkele wijze wordt verwezen, volstaat dan ook niet (RvS 11 januari 2013, nr. 222.013).

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat het betoog van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris beschikt.

Er kan geen schending van de materiële motiveringsplicht worden vastgesteld.

3.6. Het enige middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. L. VANDEKERKHOVE,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

L. VANDEKERKHOVE

C. DE GROOTE